

PUNT DE MIRA

Les campanes

Pere VALLS I DURAN

El 1917 any de la Revolució Russa, les campanes d'una de les principals esglésies russes, la de Sant Basili, van deixar de repicar en l'adveniment del nou règim, però ara amb la Perestroika o Glasnost i per les festes de Nadal, després de 72 anys, han tornat a repicar. També nosaltres per aquest últim Nadal els granollersins, hem pogut veure les nostres campanes exposades al jardí de la nostra església parroquial, encara que feia temps que eren a l'interior junt amb un cartell que explicava el seu funcionament automàtic pel dia en que es pugessin muntar en el nostre cloquer del campanar, el qual abans s'ha de condicionar reforçant les seves estructures per poder acollir les vuit campanes. La idea d'exposar les campanes fora de l'església ha estat molt bona, ja que així tothom les pot contemplar. D'aquesta manera, si a Sant Basili feia 72 anys que no repicaven degut a la Revolució Russa, amb els aldarulls d'incendis d'esglésies i l'assalt al Palau d'Hivern, aquí a Granollers en fa 53 que no n'havíem vist. Aquestes campanes no són les primitives que hi havia hagut en el nostre campanar, però benvingudes con si fossin les primeres!

També aquí va passar alguna cosa similar al que va passar amb les campanes de Sant Basili. En els primers dies de la nostra Guerra Civil, també les van tirar daltabaix del campanar, sent un desagradable espectacle. Em deia un amic que va presenciar la desfeta que una va caure a la rectoria, una altra es va fer miques, i les restants van quedar senceres, quedant molt temps exposades a la vorera de davant del Garatge Eloi, prop del Cafè Royal, ara desaparegut, i em deia aquest amic que van fer molt de soroll a mesura que anaven caient. Això era l'any 36. Ja ho diu Mossèn Blai, i té raó, les campanes no són tan sols d'utilitat religiosa, sinó també civil, ja que les campanes a més de cridar els fidels i anunciar les misses, repicar els naixements, a morts, etc., serveixen més que tot per les ruralies, ja que poden repicar i avisar quan passen catàstrofes, com aiguats, focs, bandolerisme, etc.

Tornant a Mossèn Blai, diu que segons la manera de repicar poden dir una infinitat de missatges en diversos sentits. Les campanes també toquen les hores i els quarts, doncs encara hi ha gent que n'està pendent. Les campanes al llarg del temps han fet parlar i escriure molt, i han estat testimoni principal de la humanitat. Qui no ha llegit mai llibres o contes o ha vist pel·lícules en els quals es parli i surtin campanes? Per exemple La Campana de Gràcia, La Campana de Huesca, on el monje Ramiro II es venjava de la noblesa que els considerava rebels, tallant-los el cap i penjant-los a la corda de la campana. La pel·lícula "Por quien doblan las campanas" d'un llibre de Hemingway, en la pel·lícula Gary Cooper i la Ingrid Bergman, o també una altra pel·lícula com fou "Las Campanas de Santa María", on també hi surt la Bergman, o també la campana de la llibertat de Philadelphia, etc.

En aquesta secció es publicaran les cartes que adreïn els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Correu Obert

L'urbanisme a Martorelles

Resulta bastant freqüent que ens assabentem de fets insòlits procedents de diverses contrades, però el que no es repeteix tan sovint, és el que succeix en aquest poble pintoresc del nostre Vallès, on tot son entrebancs per les persones que volen edificar dintre la seva propietat.

A l'hora de voler fer obres, tot són problemes perquè la burocràcia s'eternitza. Si fastiguejats es malvenen aquells terrenys a

un determinat constructor, simultàniament es transformen les traves en una esplèndida catifa de flors.

Elemental.

Recentment, els mitjans de comunicació s'han ocupat d'esbrinar alguns esdeveniments ocorreguts a Barcelona sobre determinats terrenys malvenguts, els quals, al ser adquirits per altres propietaris, ara ja s'hi poden construir els Hotels Olímpics.

A Martorelles no tenim Olimpíades, però sí un alcalde comunista. Alguns es pregunten: què passaria si fos de dretes?

També resulta anecdòtic, que, al demanar al Jutjat de Pau de Martorelles per la sentència d'una denúncia sobre urbanisme, registrada al Llibre d'Entrada fa més de vint-i-un mesos, se'ns dona per tota satisfacció de contesta, que ha desaparegut la susdita denúncia i no queden proves.

Un veí de Martorelles

Totalitarisme

En aquest mateix periòdic de "Plaça Gran", del dia 4 de gener, es va publicar un escrit del senyor Oriol Fort —redactat amb molt respecte i correcció, la qual cosa és d'agrair on hi fa uns comentaris a un escrit meu aparegut en aquest mateix periòdic del 21 de desembre passat. Sobre aquests comentaris, sense ganes de polemitzar, i sense sortir del tema tractat, voldria fer-hi algunes puntualitzacions.

Començaré per la paraula "totalitari", usada en el meu escrit i que el senyor Fort hi encapçala el seu.

Admeto que no és del tot correcta l'aplicació d'aquest qualificatiu a tots els qui celebren la "festa" de la constitució, sense tenir en compte que la gran majoria no té consciència del que representa per a nosaltres, els catalans, aquesta constitució, i és per aquest motiu que jo intento d'aclarir-ho amb el meu escrit. I és natural que hi hagi aquesta desorientació després de tants anys de ser manats per una majoria espanyola que amb una dictadura darrera l'altra, o bé amb règims que es diuen democràtics, han fet ús de tots els mitjans coercitius al seu abast, arribant a intentar (amb interferències i tot) i vulnerant la mateixa constitució, que no poguessin passar les ones herzianes d'una "regió" a una altra, amb l'intent de despersonalitzar-nos i fer-nos perdre el nostre sentiment de catalanitat.

Crec que l'interès que pugui tenir el meu escrit no depèn d'un qualificatiu més o menys encertat, sinó de les idees que s'hi expressen.

El senyor Fort fa esment que "... no només alguns nacionalistes varen empassar-se gripaus en sotmetres a la Constitució, sinó també, entre d'altres, ho varen fer els socialistes catalans en haver d'ajornar "sine die" qüestions programàtiques com la república, el federalisme, etc...", que no ens

podíem posar intransigents volent col·locar a la Constitució el nostre programa màxim. Pense, sincerament, que ara mateix difícilment es donaria aquest públic debat".

En això estem completament d'acord, i jo ja ho deia en el meu escrit, que si vam votar la constitució actual va ser perquè estàvem en una situació que no podíem exigir res més, amb la por que encara no se n'anés tot en orris, i era preferible això que res. Però tot això no vol dir que hagüem de renunciar als nostres drets més elementals, que ens nega aquesta Constitució, aprovada per una majoria contra una minoria apallissada, i a més amb la lectura partidista i restrictiva que en fa el govern de Madrid, que no és, ni de bon tros, amb l'esperit amb què va ser aprovat, i encara, amb la complicitat d'un tribunal constitucional espanyol (no hi ha cap jutge català), evidentment favorable al govern espanyol.

Es comprensible que l'entitat o partit polític que té alguna responsabilitat de govern, a vegades no pot manifestar allò que voldria, perquè encara podria fer empitjorar la situació contra allò que intenta defensar pel bé del seu país. Però d'això a haver-ho de celebrar, perdoneu, però jo no ho puc entendre si no es tracta de persones desorientades, altres d'ideologia semblant a la dels de "una grande y libre", a qui li va bé pels seus interessos particulars, per no perdre la poltrona, o per masoquisme.

El senyor Fort diu: "... La limitació d'objectius —o la monomania— d'alguns "nacionalistes" és tan gran que —com queda reflectit en l'article del senyor Camp— l'única preocupació són alguns aspectes en relació amb Catalunya. És una excel·lent preocupació, però al món hi ha molts més problemes; alguns, força més peremptoris".

Que és la meua única preocupació? Això és una opinió seva molt subjectiva, perquè hi ha molts altres problemes que em preocupen, però ningú no es preocupa per igual de tots els problemes que hi ha per solucionar. No es pot dir que a mi no em preocupen els problemes del món. Em preocupen i molt, i faig el que puc, que no pot ser gaire important, perquè tampoc no ho és la meua influència ni els meus mitjans, que no poden arribar gaire lluny. Allò que està més al meu abast, i procuro contribuir-hi amb la meua modesta col·laboració, és intentar arreglar el nostre país, que és la manera més eficaç que tinc d'arreglar el món de tots.

El senyor Fort manifesta també que "... cal convèncer. Estem disposats a convèncer?... per convenciment democràtic... no pas totalitàriament".

Jo en el meu escrit, allò que intento fer, és convèncer democràticament. A més, és l'únic mitjà que tinc; els canons els tenen ells, els espanyols, i el soroll de sabres i les amenaces, també són ells qui ho fan.

I a la pregunta que em proposa "si celebrar l'aniversari de l'Estatut —fill de la constitució— és, també, cosa de "totalitaristes" o només de "botiflers"? Jo entenc que un estatut, fill d'una constitució antidemocràtica, amb les interferències en l'aplicació que hi fa el govern central i centralista, amb una interpretació encara més restrictiva, no ens en podem sentir gens feliços, tot el contrari.

Ara que jo ja m'he definit sobre la meua opinió sobre la Constitució i l'Estatut, demano al senyor Fort que els qualificatius dels qui ho celebren, els hi posi ell.

De tota manera celebri que tothom tingui la llibertat de poder-ho celebrar, sobretot perquè crec que la majoria ho faran de bona fe, encara que jo ho consideri aberrant.

Jaume Camp

L'ESCLETXA

Residències i geriàtrics

Lourdes CUBELLS

Últimament han sorgit accidents lamentables en residències i geriàtrics que han descobert la situació anòmala en què es troben molts vells (la paraula vell no és rebutjable sinó respectable; persona gran vol dir no jove i pot abraçar molts anys).

No és cap novetat dir que Catalunya envelleix. Una part considerable de la població és gent gran i el tant per cent segueix augmentant. Viure més anys que els nostres avis és una sort que tots desitgem, però genera problemes.

Abans no hi havia tant de contrast entre pares i fills. Ara entre la manera de viure i de pensar de cada generació hi ha un abisme que fa molt difícil la convivència. No sé si és bo o dolent, és la realitat.

Si observem una família estandard d'aquí veurem que quan la dona treballa a fora, i a més a més porta la casa, no descansa quan vol i, per tant, no té gaire temps d'estar per als fills ni per als pares. L'home si es vol obrir camí, ha de posar-hi el coll i potser fer més hores del compte; això equival a "stress" i mal humor. Els fills aviat reclamen viure la seva vida; això vol dir llibertat d'horaris, música estrident, etc. Per acabar-ho d'adobar algunes famílies no dinen a casa. Una manera de viure tan estressant no proporciona l'ambient idoni per a un avi. Després d'estar-se sol tot el dia se sentirà vell i marginat.

Penso que així com els infants han d'anar a la guarderia, quan siguem vells el millor serà convida amb gent de la nostra edat. És a dir en una residència, o en un geriàtric si és que no ens podem valer.

Si ho sabem acceptar, com hem d'acceptar la mort o les limitacions d'una edat avançada, potser serà dolorós però no traumàtic. Dues generacions enrera era impensable néixer o morir fora de casa, ara ho trobem natural i convenient. Això sí, per assumir-ho plenament ens hi hem de mentalitzar des de joves.

De la mateixa manera, però, que volem uns llocs dignes per parir, perquè ens entreguin la mainada i perquè ens atenguin bé si estem malalts, hem de voler un lloc acollidor per estar ben atesos els últims anys de la nostra vida. La desgràcia és que som en un país on gairebé tots aquests serveis van a les nostres costelles, tot i pagar els impostos suficients per poder-ho tenir tot cobert.

Alguns pobles tenen una residència per a la seva gent. Sant Feliu de Codines n'és una mostra.

PlaçaGran
Crònica del Vallès Oriental